

Thomas Spieker, periodista?

JORDI OROBITG I SOLÉ

El senyor Spieker, que suposo que és periodista perquè així es presenta, escriu un article d'opinió al Diari de Girona en què qüestiona la política de comunicació de l'Ajuntament de Lloret de Mar, titllant-la de lamentable i esmentant literalment tant el gerent de la societat municipal de promoció com qui subscriu aquest escrit.

El senyor Spieker, que em va trucar personalment al número de telèfon privat, que mai li he facilitat ja que no el conec de res, es va presentar com un bon samarità que acompanyava els periodistes d'una cadena privada de televisió alemanya que venien, com les plagues estacionals, a fer un reportatge d'allò que lamentablement interessa, l'irrefrenable morbo que genera la desgràcia aliena. Com sempre, els objectius de la delegació, aquells que m'exposà per demanar l'entrevista, eren entusiastament afalagadors. La voluntat d'oferir una visió objectiva de la bondat de Lloret de Mar com a destinació turística i dels esforços que fa l'Administració per eradicar males pràctiques.

El motiu de tal lloable propòsit? Informar sobre un noi alemany de dinou anys que desgraciadament va caure des d'un primer pis d'un establiment hotel·ler de Lloret. L'afer va ser titllat novament per la premsa sensacionalista com el primer cas de balconing de la temporada a Lloret.

Dues setmanes després, el "periodista" encara parla de balconing. Deu ser que no s'ha assabentat de les conclusions que va fer públiques de forma immediata la policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra, desestimant qualsevol imprudència i atribuint la caiguda a un fet accidental.

Tot i els suposats bons propòsits, no em vaig prestar a concedir l'entrevista demanada. Des del maig del 2011 que concedeixo múltiples entrevistes a mitjans ?es?trangers. A tots. Sense excepció. Aquesta cadena, en especial, s'ha significat històricament pel tractament injust no només de Lloret, sinó del nostre país com a destinació turística. Moltes vegades vinculant de forma sorneguera les explicacions que fem de les mesures que hem emprès per arranjar situacions no desitjades amb imatges d'allò que pretenem eradicar. Vull recordar que una cadena del mateix grup va emetre no fa gaire un programa que qüestionava de manera totalment infundada la qualitat de les nostres aigües de bany (les certificacions pertinents avalen les meves paraules). No jugo més. Només atendre qui hagi demostrat la voluntat de fer un reportatge objectiu (no necessàriament favorable) i que respecti la nostra destinació turística.

Algú podrà pensar que aquesta rèplica obeeix al fet que estic dolgut. Doncs sí, però no ho estic pel fet que posi el meu nom al seu article, ni pel fet que qüestioni la política de comunicació de l'Administració a la qual, ni que sigui accidentalment, pertanyo, sinó pel fet que per vendre la seva notícia hagi hagut d'embrutar, novament, el nom de Lloret.

El senyor Spieker, el "periodista", no té per què titular el seu article "Lloret, destinació desastre". Potser jo sóc desastrós; potser és desastrosa la nostra política de comunicació; però, senyor Spieker, si us plau, tregui's Lloret de la boca.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/07/13/thomas-spieker-periodista/625992.html?utm_source=rss